

Chanh Kinh Báo

NĂM THỨ XVI

THÁNG TÁM 1951

SỐ 178

TỰC-BẢN SỐ 9

Chủ-nhiệm kiêm

chủ-bút :

Mục-sư : **ÔNG-VĂN-HUYỀN**

LÈ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 50 đồng

Nửa năm — 27 đồng

Mỗi số — 5 đồng

TIẾNG KHEN

« Chúng tôi có sai một người anh em cùng đi, là người có tiếng khen đồn khắp trong các Hội-thánh, tại những đền người đã làm vi đạo Tin-lành » (II Cô 8: 18).

Ờ đời vô-luận thuộc thời nào và giới nào thấy đều ưa chuộng được **tiếng khen**, mặc dầu tánh-tình và hành-vi của mình không đáng khen chút nào.

Ưa được tiếng khen là một việc, mà đáng được tiếng khen lại là một việc. Ai cũng ưa được tiếng khen, song không phải hết thấy đều đáng được tiếng khen. **Tiếng khen** tuy là một vấn-đề có thể nói là rất tâm-thường, mà cũng có thể nói là chẳng phải tâm-thường đâu ; dầu ai cũng đã biết mà thiết-tưởng ai cũng cần thật biết rõ hơn. Phải, ai nấy cũng cần biết rõ, và luôn luôn tự nhắc đi nhắc lại cho chính mình về cái tánh-chất của nó, và về cái người đáng được nó.

TÁNH-CHẮT CỦA TIẾNG KHEN

Tiếng khen không thể dùng thủ-đoạn mà được, cũng không thể dùng tiền bạc mà mua. Tiếng khen có tánh-chất rất tốt đáng quý : nó thúc-giục tướng-sĩ thêm phần hăng-hái đuổi giặc, nó thêm sức cho người mệt-mỏi cứ mạnh tiến trên đường chánh, và nhứt là nó chỉ rõ cái chơn giá-trị của con người.

Bởi đó mà các bậc thống-lãnh chẳng những ban khen cho tướng-sĩ mình sau khi ca khúc khải-hoàn, mà cũng

luôn truyền lời ban khen đương lúc họ xông-pha ngoài mặt trận nữa ; bởi đó mà vua Đa-vít đã thống-nhứt sơn hà Do-thái và đem lại thanh-vượng cho toàn dân sau khi ông phải trải lấm bùn đào gian-khổ ; cũng bởi đó mà Đức Chúa Jê-sus chỉ rõ giá-trị của một đàn bà góa nghèo có lòng dâng của cho nhà Chúa đáng kè hơn tất cả các người giàu có, mặc dầu bà chỉ dâng có hai đồng tiền.

Đành rằng do tội-lỗi và xác-thịt đã khiến cho người ta có thể dùng **tiếng khen** một cách sai lệch, như khen người vì bợ-dỡ người, khen người vì được lợi riêng, hoặc không đủ trí phán-đoán mà bị lời-cuốn hùa chúng khen mù, mắc mưu bợn giáo-quyết lợi-dụng mà không biết. Nhưng cũng không vì đó khiến cho **TIẾNG KHEN** bị biến tánh, cũng như không vì đó mà khiến ta oán tức **tiếng khen**. Duy ta phải theo đúng tánh-chất của nó mà sử-dụng, chớ đừng vẽ rắn thêm chơn.

Xem qua 7 bức thư của Chúa gửi cho 7 Hội-thánh trong Khải-huyền đoạn 2 và 3, ta thấy 6 Hội-thánh trước dầu còn có những điều Chúa cần phải trách họ, thì Ngài cũng đã không quên dùng lời khen mà an-ủi nâng-dỡ họ ; còn đến Hội-thánh Lao-đi-xê

không có chỗ nào đáng dùng TIẾNG KHEN thì Chúa cũng không chịu lạm dụng tiếng để mua chuộc hay kéo cánh họ như một hạng người thường dùng, và dùng cách tự-hào tự-thiện nữa kia đâu.

« Lò thử bạc, dốt thử vàng; còn sự khen-ngợi thử loài người » (Châm 27: 21). Chỉ ở trong Chúa và thật ở trong Chúa mới dùng TIẾNG KHEN đúng theo tánh-chất của nó, và mới có hiệu-lực. Vì duy có Ngài mới có thể « ... ban áo ngời-khen thay vì lòng nặng-nề; hầu cho những kẻ ấy được xưng là cây của sự công-bình, là cây Đức Giê-hô-va đã trồng để được vinh-hiến » (Ês. 61: 3).

NGƯỜI ĐÁNG ĐƯỢC TIẾNG KHEN

Người đáng được TIẾNG KHEN là người không chỉ nghĩ đến tiếng khen, và không chỉ lo ở tiếng khen trước mỗi khi bắt tay vào việc gì. Người đáng được tiếng khen là người không bao giờ chỉ lắng tai để chờ nghe tiếng khen và chỉ muốn nghe tiếng khen. Người đáng được tiếng khen là người biết sợ tiếng khen. Tiên-hiến đã nói « Kẻ nói đều xấu của ta là thầy của ta, còn kẻ nói đều tốt của ta là kẻ hại ta ».

Người mãi tìm tiếng khen và đợi được tiếng khen mới chịu làm việc ấy là người không làm được việc gì cả. Người phiền tức khi nghe người ta khen-ngợi kẻ khác hơn mình ấy là kẻ sát-nhơn. Sau-lơ vì nghe dân chúng ca-tụng : « Sau-lơ giết hàng ngàn, còn Đa-vít giết hàng vạn » mà ác-tâm bùng cháy chỉ lo mưu lập kế diệt trừ Đa-vít đến nỗi ăn không ngon ngủ không yên ! Mà kết cuộc ai bị diệt ? Chính Sau-lơ bị diệt thôi; còn Đa-vít cứ dấy lên. « Hỡi người công-bình, hãy vui-vẻ nơi Đức Giê-hô-va; sự ngời-khen đáng cho người ngay-thắng » (Thi 33: 1).

Kẻ chỉ cầu sự khen-ngợi của người là kẻ không dám xưng Chúa ra, vì sợ MẤT MÌNH. « Vì họ chuộng danh-

vọng (ức khen-ngợi) đời người ta khen hơn là danh-vọng bởi Đức Chúa Trời đến » (Gi. 12: 43).

Người đáng được tiếng khen không lo dựng bia cho mình, mặc dầu người đáng được tiếng khen vẫn đáng được dựng bia và người ta chắc sẽ dựng bia cho.

Người đáng được tiếng khen không phải là người lo sao cho việc cai-trị được bình-yên, nhưng là người lo sao cho kẻ chịu cai-trị được sống yên-vui.

Người đáng được tiếng khen không phải là người chỉ chăm hỏi việc ấy của ai? nhưng mà người chỉ biết hỏi việc ấy được nên chăng?

Người đáng được tiếng khen là người mỗi khi làm xong việc gì chỉ biết nói « chúng tôi là đầy-tò vô-ích; đều chúng tôi đã làm là đều chắc phải làm » (Lu 17: 10).

Xưa Khổng phu-tử chép kinh Xuân-Thu hàm cả ý « ngụ sự khen chê, rõ lẽ thiện ác ». Khi chép xong ông ghi rằng : « Ai biết ta cũng duy kinh Xuân-Thu này, mà ai bắt tội ta cũng duy kinh Xuân-Thu này ». Tuy tôi đây không dám nói như vậy, thì cũng mong chính tôi và độc-giả bài này nhất là toàn thể tôi-tó của Chúa, quyết khuyến nhau cứ dèm ngày tận-tụy vì đồng-bào đồng-loại mà hầu việc Chúa, không cần lắng tai nghe ngóng tiếng khen sau mỗi việc làm; cứ bảo nhau : ta không nên quá lo đến tên tuổi của mình, nhưng chỉ chăm-lo về nhà Chúa, vì đạo Tin-lành mà làm mọi sự như cái người mà Đức Thánh Linh không ghi tên trong câu gốc (II Cô 8: 18) trên đây, thì tuy không chăm lo tiếng khen mà cũng không thể ngăn « tiếng khen đồn khắp trong các Hội-thánh » được. Hơn nữa, chắc sẽ vui-vẻ được nghe TIẾNG KHEN « được lắm » của Chúa trong nước vinh-hiến và vinh-viễn. Mà cũng duy có TIẾNG KHEN ấy mới đáng kể. Do « ai nấy sẽ bởi Đức Chúa Trời mà lãnh sự khen-ngợi mình đáng lãnh » (I Cô 4: 5b). — T.K.B.